

PHỤ NỮ BẮC NÓI VỀ PHỤ NỮ NAM

Giao Giao Giao

Vào Sài Gòn sống từ 35 năm trước, mình đã thấy rất kinh ngạc, khi nhận ra phụ nữ Sài Gòn sướng hơn phụ nữ miền bắc không biết bao nhiêu mà kể. Nghĩ mãi vẫn chưa hiểu tại sao.

Chợ búa, đồ ăn làm sẵn, mọi thứ đều tiện dụng, mua gì cũng có ngay gần nhà, không quá vất vả bữa cơm hay việc nhà, đầu tắt mặt tối ba bữa cơm. Nhà nào cũng có toilet riêng sạch sẽ (dù nghèo) phụ nữ Sài Gòn đa phần giữ bếp núc rất ngăn nắp, chăn màn ga gối vẫn mình, ai cũng nằm nệm êm không nằm chiếu, không ngủ chung với con, sống chung với cả gia đình đông, lạ nhất là mẹ chồng không bao giờ khăng khăng phải ở với con trai khi con trai lấy vợ. Họ buông tay cho con độc lập có đời sống riêng.

Phụ nữ Sài Gòn rất thích đi ăn tiệm, đi du lịch, họ thích thưởng thức món ăn mới, mặc đồ mới, cởi mở, dám thay đổi, họ không cho rằng cơm nhà mình là nhất, mình là nhất. Họ dễ tính dễ thương, ít chê bai xét nét, so đo về giá như ngoài bắc.

Họ mặc đồ xanh đỏ tím vàng quần ngắn, hay hở cả ti ra chả sợ ai nói gì. Dù cùng mức sống, nhưng họ dám sắm máy nước nóng máy lạnh không sợ tốn điện, dù không có vài triệu mua cảnh hoa đào ngắm ba ngày Tết. Họ không sợ chê nghèo, đi xe xấu, họ mặc đẹp đi chiếc xe trông thật ghê, mà vẫn vui.

Phụ nữ Sài Gòn không ôm đồm việc nhà, nhất là không giành lấy mọi thứ trách nhiệm, kiếm tiền dạy con, rồi kiệt sức quên bản thân, họ chăm sóc ngoại hình kể cả người đã có chồng đông con. Phụ nữ nào cũng có bàn trang điểm phấn son, bông tai.

Ai cũng có vài cái nhẫn vàng tây; có tí tiền là họ tiêu ngay không cất đi, không để dành, cũng không sắm sửa máy. Mình nhớ, đã kinh ngạc thế nào khi thấy các cô gái Sài Gòn, chả đi đâu chả tiếp ai, cũng mặc đồ rất đẹp, tô son mỗi sáng, ở ngoài bắc, năm 84, mà lúc nào cũng phấn son xinh đẹp, liền bị gọi ngay là ca-ve.

Họ lười hơn, vụng hơn, nông cạn hơn, có khi nghèo hơn, nhưng tự do hơn, hưởng thụ hơn, độc lập hơn, thẳng thắn hơn. Nhờ thế mà trẻ con cũng đỡ áp lực hơn. Vì các bà mẹ không hy sinh mọi niềm vui cho con cái, họ làm gương cho con mình, sống cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc, được tự do là chính mình.

Đặc biệt nhất ở Sài Gòn là phụ nữ cực kỳ tự do cởi mở trong tư tưởng, họ ít chê ai ế hay sợ con mình ế. 35 năm ở đây mình ít thấy ai đánh ghen tàn bạo hay can thiệp đến chuyện cá nhân người khác. Dù ít học, họ cũng ít chấp nhận thói gia trưởng của đàn ông, kiểu như em không được mặc áo hở cổ, không được đi chơi tối, em sao không lo cho chồng con bữa cơm... Họ chiều chồng, nói ngọt, lắng nghe, nhưng không hầu chồng, tuân lệnh chồng, coi chồng là vua chúa.

Phụ nữ Sài Gòn luôn có thói quen dành thời gian cho bản thân, thứ xa xỉ mà phụ nữ miền bắc cho là một sự hoang phí: ăn hàng, làm nail, gội đầu tiệm, mua sắm... Chả ai ở ngoài bắc đi du lịch riêng với bạn bè khi đã có chồng con, du lịch Tết mà không cúng ông bà, quá kinh khủng, họ không thể tưởng tượng ra có loại phụ nữ ích kỷ, xấu xa tệ hại như thế... đời sống ngạt thở mà chỉ khi đi xa rồi trở về ta mới nhận ra mức độ căng thẳng phụ nữ ở đây phải chịu đựng.

Phụ nữ Sài Gòn dù nghèo cũng sướng hơn phụ nữ miền bắc trăm lần, họ không phải đối phó với gia đình chồng, mẹ chồng em chồng khắc nghiệt cay đắng, luôn chì chiết chê bai. Họ không có bố chồng khó tính và cả họ nhà chồng xét nét họ.

Không ai nói là “cô may lắm mới lấy được con tôi,” mình nhớ mình đã kinh ngạc đến mức nào, khi nghe các cô con dâu Sài Gòn nói, họ rất yêu quý mẹ chồng thực tâm. Yêu quý chắc vì họ không chung sống với bố mẹ chồng không va chạm cơm nước tiền nong, mỗi năm không bị hàng chục lần nấu cỗ cúng, sắp sửa lo Tết, hay vất vả gì khi làm dâu.

Hàng xóm, đồng nghiệp, bạn bè không ai lên án phán xét cách sống cách ăn mặc, cách chi tiêu hay chuyện riêng tư cá nhân. Đi xe xấu, mặc đồ xấu không bị chê bai khinh thường.

Thời tiết ở Sài Gòn cũng không làm cho phụ nữ sầu thảm được lâu, buồn thất tình không thể lương không tuyệt vọng, họ không chịu được khổ lâu nên ít thấy ai ôm hận

đàn ông được lâu, họ chóng quên dễ tha thứ, họ sẵn sàng bắt đầu một khởi đầu mới bất cứ khi nào.

Mỗi lần ra bắc nhất là về quê, mình thấy thật bất công, phụ nữ miền bắc khổ vì lo sợ người khác đánh giá mình. Ai cũng có thể phán xét người khác. Bố mẹ can thiệp quá sâu vào chuyện riêng tư, ngăn cấm dọa dẫm, thay vì cảm thông và chia sẻ khi gặp sự cố hay sai lầm.

Con gái ế thì bố mẹ nhục nhã, đau khổ, phụ nữ lấy chồng thì cuộc sống của họ quay quanh một ông chồng ba bữa cơm, con cái và việc nhà lấy đi của họ nhiều thứ, phụ nữ lấy chồng xong biến thành người hoàn toàn khác. Sau 40 may ra họ mới có chút thời gian cho riêng mình.

À mà chưa xong, già rồi họ còn sợ con cái mất mặt, ly hôn là chuyện nhục nhã. Có bà mẹ 50 tuổi không dám post cái video mình hát với bạn vì con bảo mẹ phải giữ gìn hình ảnh, không được chơi bời hát hò hay tỏ ra vui vẻ sau ly hôn.

35 năm trước mình đã nghĩ hẳn bắc nam Việt Nam là hai quốc gia độc lập, suy nghĩ lối sống đặc biệt khác nhau. Sao cùng là phụ nữ, mà họ khác nhau thế.

Sau 35 năm mình thấy phụ nữ miền bắc khác trước nhiều, tuy nhiên họ vẫn khổ hơn, kể cả người giàu, người trí thức, người đẹp. Họ bị ghen ghét chê bai ghen tị nhiều hơn, họ chả được sống hồn nhiên tự do vô tư như phụ nữ Sài Gòn.

Có sai lầm gì to mấy cũng được thứ tha rất nhanh... Chả ai nhớ chuyện xấu mấy, toàn khen nhau toàn quý nhau thật lòng thôi. Nghĩ gì là nói thật ra, không phải đau dạ dày vì suy nghĩ rắc rối.

Ít ai có tính giận dữ, nói xấu, ít ai bị bẽ mặt, họ thẳng thắn và đơn giản, ít sĩ diện, ít đao to búa lớn, lại càng ít sợ hãi người khác. Họ thực sự tự do.

Lắm lúc mình chỉ muốn giải phóng phụ nữ miền bắc khỏi chính họ thôi, cho họ được Tự Do – được là chính mình.

(Giao Giao Giao đăng bài này trên Facebook. Cô sống tại Sài Gòn, hiện làm việc ở nước ngoài, rất nhớ nhà).

(Fb Anka Pham)